

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 78.782/3
van 11 februari 2026

over

een voorstel van decreet van de Regering van de Duitstalige
Gemeenschap ‘zur Abänderung des Dekrets vom
17. Januar 1994 zur festlegung der Verfahrensweise der im Rat
der Deutschsprachigen Gemeinschaft eingesetzten
Untersuchungsausschüsse’

Op 12 januari 2026 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Voorzitster van het Parlement van de Duitstalige Gemeenschap verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorstel van decreet van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap ‘zur Abänderung des Dekrets vom 17. Januar 1994 zur festlegung der Verfahrensweise der im Rat der Deutschsprachigen Gemeinschaft eingesetzten Untersuchungsausschüsse’.

Het voorstel is door de derde kamer onderzocht op 3 februari 2026. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Ronald VAN CROMBRUGGE, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 11 februari 2026.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORSTEL

2. Het voor advies voorgelegde voorstel van decreet van de Duitstalige Gemeenschap strekt tot wijziging van het decreet van 17 januari 1994 ‘zur Festlegung der Verfahrensweise der im Rat der Deutschsprachigen Gemeinschaft eingesetzten Untersuchungsausschüsse’.

Vooreerst wordt de in dat decreet gebruikte terminologie aangepast door verwijzingen naar de “Raad” van de Duitstalige Gemeenschap te vervangen door verwijzingen naar het “Parlement” van de Duitstalige Gemeenschap (artikelen 1, 2, 1°, 3, 4, 1° en 2°, 6, 1°, ² 7, 8, 9, 1°, 12 en 13, 2° en 3°, van het voorstel).

Voorts wordt blijkens de toelichting bij het voorstel beoogd “de werkwijze van de onderzoekscommissies te actualiseren en te verduidelijken”, waarbij inspiratie wordt gezocht inzonderheid de wet van 3 mei 1880 ‘op het parlementair onderzoek’. Zo wordt de verhouding tussen het parlementair onderzoek en het gerechtelijk onderzoek geregeld (artikel 2, 2°), en wordt de draagwijdte gepreciseerd van de geheimhoudingsplicht waarin artikel 3, vierde lid, van het decreet van 17 januari 1994 voorziet (artikel 4, 3° en 4°). In het verlengde hiervan wordt bepaald welke informatie in het verslag wordt opgenomen (artikel 13, 1°). Deze regelingen “hebben tot doel een evenwicht te bewerkstelligen tussen de bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven, het recht op informatie, de doeltreffendheid van het parlementair onderzoek en de mogelijkheid om mee te werken aan een gerechtelijk onderzoek” (artikel 14).

Ook wordt de regeling vervangen van de onderzoeksmaatregelen die door de onderzoekscommissies kunnen worden genomen (artikel 5), wordt in een strafsanctie voorzien wanneer een getuige niet voldoet aan een dagvaarding om gehoord te worden (artikel 6, 2°), en wordt in een regeling voorzien om het recht op niet-incriminatie te waarborgen (artikel 9, 2°).

¹ Aangezien het om een voorstel van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² De Nederlandse vertaling van deze bepaling lijkt een letterlijke vertaling te zijn van de Duitse tekst van het voorstel en spoort niet met de Nederlandse vertaling van artikel 5 van het decreet van 17 januari 1994, waarin gewag wordt gemaakt van “Voorzitter van de Raad” (in plaats van “Raadspresident”) en waarin het woord “die” niet voorkomt. Hetzelfde geldt voor de artikelen 7, 8 en 9 van het voorstel. Vermits het aan te nemen decreet overeenkomstig artikel 47 van de wet van 31 december 1983 ‘tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap’ wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad met een vertaling in, onder meer, het Nederlands, strekt het tot aanbeveling om de Nederlandse vertaling van het voorstel nog eens grondig na te zien.

Tenslotte bevat het voorstel een aantal technische wijzigingen en correcties (artikelen 9, 1°, 10 en 11).

BEVOEGDHEID

3. Artikel 5 van het voorstel strekt tot vervanging van artikel 4 van het decreet van 17 januari 1994, en regelt de voorwaarden waaronder de parlementaire onderzoekscommissie bepaalde onderzoeksverrichtingen kan uitoefenen. In het kader daarvan voorziet de voorgestelde bepaling in de mogelijkheid of, in sommige gevallen, de verplichting om een magistraat aan te stellen voor de uitvoering van deze onderzoeksverrichtingen. Deze magistraat staat onder leiding van de voorzitter van de onderzoekscommissie. Tegelijkertijd voorziet het voorgestelde artikel 4, § 4, van het decreet van 17 januari 1994 in de mogelijkheid om inlichtingen te vragen bij de procureur-generaal of auditeur-generaal³ bij het hof van beroep of het militair gerechtshof, en om – indien dit verzoek wordt geweigerd – beroep in te stellen bij het in artikel 4, § 5, tweede lid, van de wet van 3 mei 1880 bedoelde college.

Het gerechtelijk recht en het strafprocesrecht behoren in beginsel tot de bevoegdheid van de federale overheid, zodat de gemeenschappen en de gewesten voor de regeling van die aangelegenheden een beroep moeten doen op de impliciete bevoegdheden vermeld in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, dat op de Duitstalige Gemeenschap toepasselijk is verklaard bij artikel 5 van de wet van 31 december 1983 ‘tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap’. Voor zover dat ook hier het geval is,⁴ moet overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof worden nagegaan of de voorgestelde regeling noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid, de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.⁵

De gemachtigde verantwoordde de voorgestelde regeling als volgt:

“Nach Artikel 10 des Sondergesetzes vom 8. August 1980 können Dekrete Rechtsbestimmungen über Materien enthalten, für die der Dekretgeber nicht zuständig ist, sofern diese Bestimmungen für die Ausübung seiner Zuständigkeiten erforderlich sind. Hierfür ist erforderlich, dass die erlassene Regelung als notwendig für die Ausübung der Zuständigkeiten des Dekretgebers angesehen werden kann, dass sich die Materie für eine differenzierte Regelung eignet und dass die Auswirkungen der betreffenden Bestimmungen auf die hier betroffene föderale Materie nur marginal sind.

³ Maar zie dienaangaande opmerking 6.

⁴ Er zou mogelijkterwijs kunnen worden aangevoerd dat de bevoegdheid van het parlement of van de onderzoekscommissie om in het kader van een parlementair onderzoek alle in het Wetboek van Strafvordering omschreven onderzoeksmaatregelen te nemen, een inherent onderdeel is van het onderzoeksrecht, zodat de toekenning van het recht van onderzoek aan het Parlement van de Duitstalige Gemeenschap (artikel 40 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat bij artikel 44 van de wet van 31 december 1983 van toepassing is verklaard) ook de bevoegdheid impliceert om de onderzoeksmaatregelen nader te regelen, en te bepalen of, en in welke mate, het parlement voor het nemen van die maatregelen al dan niet beroep doet op een magistraat.

⁵ Zie bv.: GwH 12 maart 2015, nr. 29/2015, B.11; GwH 21 april 2016, nr. 53/2016, B.92.4.

A. Die erlassene Regelung ist für die Ausübung der Zuständigkeit des Teilgebiets notwendig

Der Zweck der parlamentarischen Untersuchung besteht darin, dem Parlament die Informationen zu verschaffen, die es benötigt, um seine legislativen und kontrollbezogenen Aufgaben wirksam auszuüben, insbesondere wenn sich die gewöhnlichen Informationsmittel als unzureichend erweisen. Um dieses Informationsziel zu erreichen, können das Parlament oder der Untersuchungsausschuss auf alle im Strafprozessgesetzbuch vorgesehenen Ermittlungsmaßnahmen zurückgreifen. Ohne die Unterstützung eines Magistrats bliebe diese Möglichkeit jedoch rein theoretisch: Die Untersuchungsausschüsse verfügen weder über die Zeit noch über die Erfahrung oder die juristische Expertise, die erforderlich wäre, um solche Maßnahmen angemessen umzusetzen. Die Hinzuziehung eines Magistrats ist daher unerlässlich, um das Untersuchungsrecht wirksam auszuüben und dem Parlament zu ermöglichen, die für die Erfüllung seiner institutionellen Aufgaben erforderlichen Informationen zu erhalten.

B. Die Materie eignet sich für eine differenzierte Behandlung

Es kann davon ausgegangen werden, dass die Materie sich für eine differenzierte Behandlung eignet, insofern der Dekretvorschlag die Regelung übernimmt, die für die Ausübung des föderalen Untersuchungsrechts vorgesehen ist (Artikel 4 des Gesetzes vom 3. Mai 1880 über parlamentarische Untersuchungen). Darüber hinaus wird die differenzierte Behandlung auch durch das Bestehen ähnlicher Rechtsvorschriften in den anderen Gemeinschaften und Regionen hinsichtlich der Hinzuziehung eines Magistrats im Rahmen der Ausübung des Untersuchungsrechts bestätigt.

C. Die Auswirkungen der betreffenden Bestimmungen auf Angelegenheiten, für die eine andere Behörde (in diesem Fall der Föderalstaat) zuständig ist, sind marginal

Der Dekretvorschlag beeinträchtigt nicht die vom föderalen Gesetzgeber vorgesehenen Befugnisse der Magistraten. Er fügt lediglich einen konkreten Fall hinzu, in dem auf die Intervention eines Magistrats zurückgegriffen werden kann. Dieser Zusatz ist marginal angesichts der begrenzten Anzahl von Interventionen eines Magistrats, die ausschließlich im Rahmen des parlamentarischen Untersuchungsrechts erfolgen können, das nicht häufig angewandt wird. Tatsächlich macht das Parlament von seinem Untersuchungsrecht Gebrauch, um sich die notwendigen Informationen zu verschaffen – sowohl im Hinblick auf seine gesetzgeberische Mission als auch auf seine Kontrollfunktion – sofern sich die gewöhnlichen parlamentarischen Mittel als unzureichend erweisen.

Darüber hinaus ist das Hinzuziehen eines Magistrats im Rahmen einer parlamentarischen Untersuchung nicht systematisch. Das Parlament oder der Untersuchungsausschuss müssen zunächst entscheiden, dass Ermittlungsmaßnahmen erforderlich sind, um sich zu informieren, und dass es sich um eine Maßnahme handelt, für die sie auf einen Magistrat zurückgreifen wollen. Folglich erfolgt die Inanspruchnahme eines Magistrats durch einen Untersuchungsausschuss oder das Parlament nur punktuell.

Somit sind die Bedingungen für die implizite Befugnisse erfüllt.”

Op grond van de door de gemachtigde gegeven toelichting kan worden aangenomen dat voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.⁶

⁶ De mogelijkheid waarin het voorgestelde artikel 4, § 5, van het decreet van 17 januari 1994 voorziet dat een onderzoekscommissie een schriftelijk verzoek om inlichtingen in bestuurszaken richt tot de bevoegde minister, die aan dat verzoek onmiddellijk gevolg moet geven, is volgens de gemachtigde beperkt tot de ministers van de Regering van

Het verdient aanbeveling dat deze verantwoording tot uiting wordt gebracht in de verdere parlementaire behandeling van het voorstel van decreet.

VORMVEREISTEN

4. Het voorstel regelt de bekendmaking van geheime informatie verkregen naar aanleiding van de niet-openbare vergaderingen van de onderzoekscommissies. In zoverre die informatie persoonsgegevens bevat, heeft het betrekking op de verwerking van persoonsgegevens zoals bedoeld in verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/ EG (algemene verordening gegevensbescherming)’ (hierna: “AVG”). Dit is in het bijzonder het geval voor het voorgestelde artikel 3, achtste lid, van het decreet van 17 januari 1994, naar luid waarvan de geheimhouding vervalft hetzij vijftig jaar na de bekendmaking van het verslag, hetzij vijftig jaar na het einde van het mandaat van de onderzoekscommissie, hetzij binnen de door het parlement bepaalde termijn die langer is dan vijftig jaar.⁷

Artikel 36, lid 4, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), van die verordening en overweging 96 van de preambule van die verordening, alsook in voorkomend geval met artikel 2, tweede lid, van de wet van 30 juli 2018 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens’, schrijft voor dat de toezichthoudende autoriteit, *in casu* de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, wordt geraadpleegd bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel, in verband met de verwerking van persoonsgegevens.

Uit de bij de adviesaanvraag gevoegde stukken, blijkt niet dat de Gegevensbeschermingsautoriteit om advies is verzocht over het voorliggende voorstel. Er moet op worden toegezien dat dit verplichte vormvereiste wordt vervuld.

de Duitstalige Gemeenschap. Voor die bepaling moet derhalve alleszins geen beroep worden gedaan op de impliciete bevoegdheden.

⁷ De mogelijkheid voor een rechter om de opheffing te vragen van de geheimhoudingsverplichting om tegemoet te komen aan de behoeften van zijn gerechtelijk onderzoek (voorgesteld artikel 3, negende lid, van het decreet van 17 januari 1994) heeft geen betrekking op de verwerking van persoonsgegevens zoals bedoeld in de AVG, aangezien dat verzoek alleen van toepassing kan zijn op de getuigenis van een overleden persoon. Gegevens van een overleden persoon maken geen persoonsgegevens uit in de zin van de AVG, zoals blijkt uit overweging 27 van die verordening (“De onderhavige verordening is niet van toepassing op de persoonsgegevens van overleden personen”).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 4

5.1. In het voorgestelde artikel 3, vijfde lid, van het decreet van 17 januari 1994 (artikel 4, 4°, van het voorstel) wordt verwezen naar artikel 458 van het Strafwetboek. Te dien aanzien moet er op worden gewezen dat met ingang van 8 april 2026 een nieuw boek II van het Strafwetboek wordt ingevoerd, dat boek 2 van het Strafwetboek van 8 juni 1867 vervangt.⁸ De bescherming van het beroepsgeheim wordt geregeld in de artikelen 352 en 353 van dat nieuwe boek II van het Strafwetboek. Indien het voorstel derhalve na de voormelde datum wordt aangenomen, zal de verwijzing naar artikel 458 van het Strafwetboek moeten worden aangepast.⁹

Hetzelfde geldt voor het voorgestelde artikel 8, vijfde lid, van het decreet van 17 januari 1994 (artikel 9, 2°, van het voorstel).

5.2. In het voorgestelde artikel 3, negende lid, van het decreet van 17 januari 1994 (artikel 4, 4°, van het voorstel) wordt bepaald dat de mogelijkheid waarin die bepaling voorziet voor een rechter om het parlement te verzoeken de geheimhoudingsverplichting op te heffen om tegemoet te komen aan de behoeften van zijn gerechtelijk onderzoek, beperkt is tot de getuigenis van een overleden persoon.

Die beperking houdt een inmenging in met een aantal grondrechten, en met name het recht op een eerlijk proces gewaarborgd bij artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. De procedure voor parlementaire onderzoekscommissie beoogt weliswaar niet om de gegrondheid van een strafvordering vast te stellen, maar hetgeen voor een dergelijke commissie gebeurt kan wel degelijk een weerslag hebben op de procedure voor het strafgerecht.¹⁰ Zo zouden gegevens die onder de geheimhoudingsplicht vallen, een vervolgte partij vrij kunnen pleiten van de hem ten laste gelegde feiten. Doordat de betrokkene geen toegang heeft tot die gegevens, worden zijn rechten van verdediging bemoeilijkt. Omgekeerd kan het voor een slachtoffer moeilijker worden om de schuldige van een misdrijf aangewezen te krijgen. Ook kan het recht op leven in geding zijn. Dat recht heeft immers ook een procedureel aspect, dat inhoudt dat er een vorm van officieel onderzoek komt wanneer individuen gedood zijn door het gebruik van geweld; dat onderzoek moet onder meer effectief zijn, in die zin dat het kan leiden tot het vaststellen of het gebruikte geweld al dan niet gerechtvaardigd was in de omstandigheden en tot de identificatie en

⁸ Zie de artikelen 2, 118, 1°, en 119 van de wet van 29 februari 2024 ‘tot invoering van boek II van het Strafwetboek’.

⁹ Gelet op het generieke karakter van de verwijzing naar boek I van het Strafwetboek in het voorgestelde artikel 5, tweede lid, van het decreet van 17 januari 1994 (artikel 6 van het voorstel), rijst dit probleem niet voor die bepaling.

¹⁰ Zo vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een parlementaire onderzoekscommissie het vermoeden van onschuld in acht neemt, hetgeen verhindert dat verklaringen worden afgelegd die de indruk wekken dat een persoon schuldig zou zijn aan strafbare feiten: EHRM 18 februari 2016, ECLI:CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, *Rywin t. Polen*, §§ 203-207. Nog volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het gebruik in een strafprocedure van belastende verklaringen die onder dwang werden bekomen door een parlementaire onderzoekscommissie, in strijd met het recht op een eerlijk proces: EHRM 19 maart 2015, ECLI:CE:ECHR:2015:0319JUD00074941, *Corbet e.a. t. Frankrijk*, § 34. In dezelfde zin heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat een onder eed afgelegde verklaring voor een parlementaire onderzoekscommissie niet aan het strafonderzoek mag toegevoegd worden om nadien het voorwerp uit te maken van nader strafonderzoek: Cass. 6 mei 1993, *RW* 1993-94, 382, concl. BRESSELEERS G., en noot DENAUW A. en VANDEBOTERMET M.

bestrafing van de verantwoordelijken.¹¹ Voorts kan ook het recht op bescherming van het privéleven worden beperkt, wanneer de voorgestelde regeling ertoe zou leiden dat het onmogelijk wordt voor een persoon om zijn recht op goede naam te verdedigen ten aanzien van in een parlementaire onderzoekscommissie achter gesloten deuren gedane verklaringen. Ten slotte wordt ook het recht op (overheids)informatie beperkt.¹² Bovendien leidt die onmogelijkheid ook tot een verschil in behandeling tussen twee categorieën van rechtszoekenden, naargelang de onderzoeksrechter de opheffing van de geheimhoudingsplicht vraagt voor de getuigenis van een overleden dan wel een levende persoon: in het eerste geval kan de onderzoekscommissie beslissen over de opheffing van de geheimhoudingsverplichting voor de stukken die de commissie bepaalt, in het tweede geval kan ze dat niet.

Gevraagd om die beperking te verantwoorden in het licht van het voorgaande, antwoordde de gemachtigde:

“Die Beschränkung der Aufhebung der Geheimhaltung ausschließlich auf die Aussagen verstorbener Zeugen dient in erster Linie der Suche nach einem Gleichgewicht zwischen konkurrierenden Interessen. Der Mechanismus der Entklassifizierung wurde entwickelt, um sowohl den Schutz der Privatsphäre, die Effizienz der Arbeit des Untersuchungsausschusses, das Recht auf Information als auch die Möglichkeit einer sinnvollen Zusammenarbeit mit einer gerichtlichen Ermittlung miteinander zu vereinbaren. Er soll verhindern, dass eine von einem Untersuchungsausschuss erhobene relevante Information endgültig unbrauchbar wird, und gleichzeitig die Informationsposition des Parlaments der Deutschsprachigen Gemeinschaft wahren. Diese Einschränkung schützt das Vertrauen der Zeugen, das wichtig ist für das ordnungsgemäße Funktionieren des Untersuchungsausschusses. Die Wirksamkeit von geheimen Anhörungen hängt vom Maß der Vertraulichkeit ab, das ihnen garantiert wird, und die gegenüber den Zeugen eingegangenen Verpflichtungen – insbesondere in Bezug auf Geheimhaltung oder Anonymität – müssen strikt eingehalten werden. Es wäre daher nicht vorstellbar ein Vertraulichkeitsversprechen gegenüber einer noch lebenden Person zu widerrufen, da dies die künftige Zusammenarbeit mit Zeugen und die Effizienz der parlamentarischen Arbeit nachhaltig beeinträchtigen würde. Schließlich würde eine Ausdehnung der Entklassifizierung auf Aussagen lebender Personen das Risiko einer Verletzung von Artikel 6 der europäischen Menschenrechtskonvention mit sich bringen, da die gerichtliche Verwendung ihrer parlamentarischen Anhörung ihr Recht auf ein faires Verfahren beeinträchtigen könnte. Die Justizbehörden verfügen zudem über die ordentlichen Rechtswege, um lebende Zeugen unmittelbar zu vernehmen, sodass keine Notwendigkeit besteht, ihnen gegenüber die Geheimhaltung aufzuheben. Die Entklassifizierung ist ausschließlich dann gerechtfertigt, wenn der Zeuge verstorben ist und der Justiz somit kein anderer Weg zur Verfügung steht, um seine Aussage zu erhalten.”

¹¹ Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: zie o.m. EHRM (GK) 15 mei 2007, ECLI:CE:ECHR:2007:0515JUD005239199, *Ramsahai e.a. t. Nederland*, § 321.

¹² Zie adv.RvS 77.486/2 van 14 maart 2025 over een voorstel dat heeft geleid tot de wet van 16 november 2025 ‘tot wijziging van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek, teneinde een wettelijk mechanisme in te voeren voor het vervallen, verlengen en opheffen van de geheimhouding’, *Parl.St.* Kamer 2024-25, nr. 56-707/2, 5, opmerking 3.

De door de gemachtigde gegeven verantwoording, en inzonderheid het gegeven dat de onderzoeksrechter een nog levende getuige zelf rechtstreeks kan ondervragen, overtuigt. Gelet hierop kan de voorgestelde regeling worden aanvaard.

Artikel 5

6. In het voorgestelde artikel 4, § 4, van het decreet van 17 januari 1994 wordt verwezen naar “de procureur-generaal bij het hof van beroep, de auditeur-generaal bij het hof van beroep of de auditeur-generaal bij het militair gerechtshof”. Voor zover met de verwijzing naar “de auditeur-generaal bij het hof van beroep” het auditoraat-generaal bij het arbeidshof wordt bedoeld, moet worden opgemerkt dat de procureur-generaal bij het hof van beroep de leiding heeft over zowel het parket-generaal bij dat hof als over het auditoraat-generaal bij het arbeidshof. Nog los van de vraag welke functie hiermee wordt bedoeld, ziet de Raad van State dan ook niet onmiddellijk in waarom gewag wordt gemaakt van “de auditeur-generaal bij het hof van beroep”. Die zinsnede, die niet voorkomt in artikel 4, § 5, van de wet van 3 mei 1880, moet dan ook worden weggelaten.¹³

Artikel 13

7. Luidens het voorgestelde artikel 13, tweede lid, van het decreet van 17 januari 1994 (artikel 13, 1°, van het voorstel) kan geheime informatie slechts in het eindverslag van een onderzoekscommissie worden verwerkt “voor zover de identiteit van de getuigen en de identiteit van de door de getuigen genoemde personen geheim blijft”.

Gevraagd of dit ook geldt wanneer de door een getuige genoemde persoon een minister is die politiek verantwoordelijk is ten aanzien van het parlement en of in dat geval niet de mogelijkheid in het gedrang komt om in het verslag overeenkomstig het voorgestelde artikel 13, eerste lid, opmerkingen te formuleren “over de verantwoordelijkheden die door het onderzoek aan het licht zijn gebracht”¹⁴, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Dass weder die Identität des Zeugen noch die Identität der vom Zeugen genannten Personen im Bericht wiedergeben werden dürfen, beruht auf einer politischen Entscheidung. Da die Deutschsprachige Gemeinschaft sowohl hinsichtlich ihrer Bevölkerung als auch ihrer Oberfläche kleiner ist als den anderen Teilgebieten, ist das Risiko größer, dass die Identität der Zeugen oder der vom Zeugen genannten Personen aufgedeckt wird. Daraus ergibt sich eine verstärkte Befürchtung einer Stigmatisierung dieser Personen. Aus diesem Grund ist es wünschenswert, dass die Identität dieser Personen mit besonderer Vorsicht behandelt wird.

Dies sollte jedoch die Feststellung einer möglichen politischen Verantwortung durch den Untersuchungsausschuss nicht verhindern. Dennoch könnte, wenn ein Zeuge im Rahmen seiner Aussage den Namen eines Ministers erwähnt, dieser Name im Rahmen der

¹³ De verwijzing naar het auditoraat-generaal bij het militair gerechtshof kan daarentegen worden behouden, vermits uit artikel 3 van de wet van 10 april 2003 ‘tot regeling van de afschaffing van de militaire rechtscolleges in vrede-tijd alsmede van het behoud ervan in oorlogstijd’ voortvloeit dat er in oorlogstijd een militair gerechtshof bestaat. Luidens artikel 50 van die wet oefent de auditeur-generaal het ambt van openbaar ministerie uit bij het militair gerechtshof.

¹⁴ Uit de toelichting bij het voorstel blijkt dat hiermee “de politieke ministeriële verantwoordelijkheid” wordt bedoeld.

Feststellung der politischen Verantwortung gemäß Artikel 13 des Dekretvorschlags nicht genannt werden.

Gegebenenfalls ist darauf hinzuweisen, dass die Identität der Personen, die von den Zeugen genannt werden, nicht im Bericht erscheinen darf, sofern dies die Feststellung der politischen Verantwortung durch den Untersuchungsausschuss nicht beeinträchtigt.“

Vermits het recht van onderzoek er juist toe strekt aan het parlement alle nodige informatie te verschaffen voor de uitoefening van, onder meer, zijn controlerende taak ten aanzien van (de leden van) de Regering van de Duitstalige Gemeenschap, komt het de Raad van State, afdeling Wetgeving, voor dat wanneer een door een getuige genoemde persoon een lid van die regering betreft, het belang dat het parlement heeft bij de uitoefening van die controlerende taak het belang van de geheimhouding overstijgt. Gelet hierop zou in een uitzondering moeten worden voorzien op die geheimhoudingsplicht zodat de naam van een verantwoordelijke minister in het verslag van de onderzoekscommissie kan worden vermeld.

Artikel 14

8. In het voorgestelde artikel 13.1 van het decreet van 17 januari 1994 wordt de doelstelling omschreven van de voorgestelde artikelen 3, achtste tot tiende lid, en 13, derde lid, van hetzelfde decreet.

Een dergelijke bepaling heeft geen normatieve waarde, en hoort bijgevolg niet thuis in de tekst van het decreet. Het weergeven van de visie waarin een decretale regeling kadert of het omschrijven van de doelstelling van een dergelijke regeling behoort in de verdere parlementaire bespreking van het voorstel te worden opgenomen.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jeroen VAN NIEUWENHOVE